

ورودی مرکز میراث فلسطین یا گرافیتی معروف کیبوترزهی از بنکسی

مقاومت با ما صحبت نکنید. او در ادامه گفت: «اگر جهان بخواهد روندی سازنده و عادلانه را در پیش گیرد، که در آن با ما و اسرائیلی‌ها یکسان رفتار کند، راهکارهای صلح‌آمیز کارساز خواهد بود».

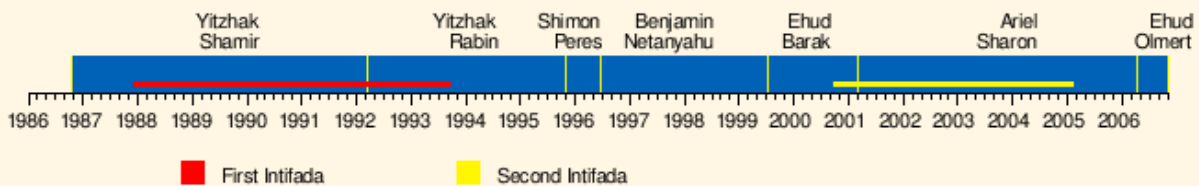
در سال ۲۰۰۸ خالد مشعل^۸، رهبر حماس، با آتش بس ده‌ساله با اسرائیل موافقت کرد که در ازای آن یک دولت فلسطینی در اراضی اشغالی قبل از ۱۹۶۷ با حاکمیت واقعی، اما بدون شهرک‌سازی و بدون به رسمیت شناختن اسرائیل، تشکیل شود و پایتخت آن بیت المقدس باشد؛ اسرائیل بی درنگ هر دو پیشنهاد را رد کرد.

در سال ۲۰۱۲ احمد جباری^۹، فرمانده نظامی حماس، از طریق غازی حمد^{۱۰}، معاون وزیر امور خارجه حماس، با اسرائیل گفت‌وگوهای غیرمستقیمی داشت که همگی با تأیید ایهود باراک^{۱۱}، وزیر دفاع وقت اسرائیل، انجام می‌شدند. در آن زمان انتظار می‌رفت جباری پیمان صلح با اسرائیل را امضا کند. با وجود این، دیدگاه غالب رهبران سیاسی اسرائیل این بود که مذاکرات آتش بس با حماس

می‌داد که نمایندگان خود را معرفی کنند. بنیان‌گذار حماس، شیخ احمد یاسین^۶، به همین ترتیب موافق بود با اسرائیل مذاکره کند در صورتی که اسرائیل ابتدا حق تعیین سرنوشت مردم فلسطین و حق بازگشت به سرزمین آن‌ها را به رسمیت بشناسد.

بدیهی است که پیشنهادات خیریه اسلامی به گوش همگان رسید. اسرائیل مدت‌هاست که بازگرداندن صدها هزار فلسطینی را رد کرده است، مردمانی که اسرائیل برای حفظ اکثریت جمعیتی یهودی خود آن‌ها را از خانه‌هایشان اخراج کرده است.

خسونت هولناکی که ارتش اسرائیل در طول انتفاضة اول به کار گرفت واکنش حماس را رادیکال کرد. پس از آن بود که حماس به طور قابل توجهی ستیزه‌جو شد. جنگجویان حماس در سال ۱۹۸۹ دو سرباز اسرائیلی را کشتند. پس از کشتار ۲۲ غیرنظامی فلسطینی توسط پلیس اسرائیل در تظاهرات ۸ اکتبر ۱۹۹۰ حماس برای اولین بار در ۱۴ دسامبر ۱۹۹۰ به شهرک نشین اسرائیلی حمله کرد. دو شبه‌نظامی حماس از غزه سه کارگر اسرائیلی را در یافا با چاقو

بیهوده است. اسرائیل ترجیح می‌داد «طرفیت بازدارندگی» خود را با «آسیب رساندن شدید [به زنجیره فرماندهی و کنترل] رهبری حماس و همچنین زیرساخت‌های تروریستی آن» تقویت کند. افسوس که اسرائیل جباری را تنها چند ساعت پس از دریافت پیش نویس توافق ترور کرد. اندکی پس از آن نیز همه رهبران سیاسی و نظامی زنده حماس را به ترور تهدید کرد.

در سال ۲۰۱۷ حماس منشور جدیدی را ارائه کرد که طبق آن از «یک دولت کاملاً مستقل و مقتدر فلسطینی به پایتختی بیت المقدس، مطابق با ۴ ژوئن ۱۹۶۷، و با بازگشت آوارگان به خانه‌هایشان که از آن بیرون رانده شده‌اند، به‌مثابه راهکار برای اجماع ملی» حمایت می‌کرد. ناگفته نماند که این اقدامات نیز بی‌درنگ رد شدند. سخنگوی نخست‌وزیر بنیامین نتانیاها^{۱۲} در آن زمان گفت: «حماس تلاش می‌کند جهان را فریب دهد، اما موفق نخواهد شد».

رهبری اسرائیل این باور را به جهان القامی کند که حماس از زمان تأسیسش به ترور بی‌امان مشغول بوده است، روایتی که برای جمعیت اسرائیل تسکین‌دهنده است، اما با سیر پیچیده تکامل حماس تعارض دارد. نگاهی دقیق‌تر به تاریخ حماس نشان می‌دهد که حماس در سال‌های ۱۹۸۸، ۲۰۰۶، ۲۰۰۸، ۲۰۱۲ و ۲۰۱۷ به دنبال آتش بس با اسرائیل بوده است. افسوس که اسرائیل جنگ را به صلحی ترجیح می‌دهد که مستلزم به‌چالش کشیده شدن سلطه یهودیان در اسرائیل با عقب‌نشینی کامل از سرزمین‌های اشغالی فلسطین باشد.

به قتل رساندند. از آن زمان به بعد حماس صدها غیرنظامی اسرائیلی را در ده‌ها حمله به قتل رساند.

حماس در جریان معاهده اسلوا عرصه سیاست فاصله گرفت. در این جریان مجموعه‌ای از توافقات سیاسی میان اسرائیل و ساف شکل گرفت که ذیل آن به تدریج بخشی از استقلال فلسطین در سرزمین‌های اشغالی به تشکیلات خودگردان تازه تأسیس فلسطین (پی‌ا) و شورای ملی فلسطین (پی‌ان‌سی)^۶ منتقل شد. در طول دهه ۱۹۹۰ حماس مشروعیت مذاکرات با اسرائیل را به رسمیت نشناخت و در نتیجه از شرکت در انتخابات فلسطین خودداری کرد، اما در سال ۲۰۰۶ رهبران حماس به این نتیجه رسیدند که تأثیرگذاری از درون نظام بیش‌تر از خارج آن است، و این گروه در انتخابات ژانویه ۲۰۰۶ شورای ملی فلسطین شرکت کرد؛ در کمال تعجب همه آن‌ها پیروز شدند.

در مارس ۲۰۰۶ اسماعیل هنیه^۷، رهبر حماس، پیشنهاد صلحی را ارائه کرد و نوشت:

ما در حماس خواستار صلح هستیم و می‌خواهیم به خونریزی پایان دهیم. ما بیش از یک سال است که آتش بس یک‌جانبه را بدون اقدام متقابل از طرف اسرائیل رعایت کرده‌ایم. پیام حماس و تشکیلات خودگردان فلسطین به قدرت‌های جهانی این است: تا زمانی که از اسرائیلی‌ها تعهدی مبنی بر عقب‌نشینی از سرزمین ما و به رسمیت شناختن حقوق مان نگرفته‌اید، دیگر در مورد به رسمیت شناختن 'حق وجود' اسرائیل یا پایان دادن به

پی‌نوشت

1. Palestinian Liberation Organization (PLO)
2. Mahmoud al-Zahar
3. Yitzhak Rabin
4. Sheikh Ahmed Yassin
5. PA
6. PNC
7. Ismail Haniyeh
8. Khaled Meshal
9. Ahmed Jabari
10. Ghazi Hamad
11. Ehud Barak
12. Benjamin Netanyahu